

๑

กบโหน

“ว่างๆ ไปหาซื้อบ้านนะจ๊ะ”

เสียงผกคีร์ชะรับ ขณะกำลังรำลือน้องชายอยู่หน้าบ้านหลังเก่าฝั่งลาดกระบัง เนื่องจากยังยี่เดินทางมาเยี่ยมเยียนและขอพักพิงด้วยเป็นเวลาสองคืนสามวัน จากบรรยากาศแสนเจียบสงบพลันแปรเปลี่ยนเป็นความคึกคัก โอบล้อมด้วยเสียงหัวเราะและรอยยิ้มหนุ่มโตดเดี่ยวอย่างเขาจึงไม่ต้องทนเหงาใจเพียงชั่วคราว มีหน้าซ้ำ ‘หงเสนเก้ายอด’ หัวหน้าแก๊งอันธพาลใหญ่แห่งฝั่งธนบุรีก็รับอาสาเป็นผู้ขับรถยนต์มาส่งด้วย

คงไม่ต้องบอกกันจะรู้กันไปทั่วข้ามอาณาเขตว่า บัดนี้หงเสนเก้ายอดมีคนรักเป็นตัวแทนตนแล้ว และแทบจะยกบูชาถวายหัวอย่างสุดซึ้ง

คราวแรกนี่จะต้องมีศัตรูเพิ่มเสียอีก เพราะเขาคือ ‘เส็งคลุกฝุ่น’ หัวหน้าแก๊งอันธพาลใหญ่แห่งลาดกระบังเช่นกัน ในวงการด้านมืดต่างรู้กันดีว่านักเลงมักไม่ค่อยกินเส้นกัน หามิตรภาพแท้จริง



‘ได้ยาก เพราะส่วนมากมักจะชอบสวมหน้ากากเข้าหากันเพื่อหวังผลประโยชน์ และแอบแทงข้างหลังกันอยู่เรื่อย ๆ’

ด้วยเหตุนี้เส็งจึงไม่อยากผูกมิตรกับใครมากนัก เพราะคิดว่ามันเสี่ยงกว่าการอยู่ตัวคนเดียวเป็นไหน ๆ

“ถ้าไปบ่อยเจ้าของบ้านจะกัดไหม”

“นี่มึงว่ากูเป็นหมาเหรอะ”

“หี ๆ มึงแม่งชอบรื้อนตัวตลอด ตลกดีวะ”

“ปากดี เจอกันอีกทีขอให้มีเมียเป็นตัวเป็นตนสักทีนะเว้ย”

“เสือก”

หนุ่มสุขุมแต่จากร้ายกาจได้ตอบกลับอย่างนึกขุ่นเคือง อ่านอารมณ์ผ่านสีหน้าของอีกฝ่ายออกว่ากำลังแฉะกันอยู่ ไม่รู้เหตุใดประเด็นการไถ่คนรักเคียงข้างกายถึงได้ชอบหนักหัวชาวบ้าน ทั้งที่ตัวเขายังไม่เคยเดือดร้อนอะไรเลย

ตราบใดที่เส้นทางเบื้องหน้ายังเต็มไปด้วยอันตราย ชีวิตของนักเลงก็ไม่ควรมีคนรักหรอก

ไม่ว่าเขาไม่เห็นด้วยที่หงเสนเก้ายอดมาคบหากับน้องชาย ทว่าเป็นเขาเองที่ไม่พร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงหลากหลายอย่าง เพราะยังไม่เจอคนที่ถูกใจ

“ยี้ไปก่อนนะจ๊ะ รักษาสุขภาพด้วยนะพี่เส็ง”

“เออ เอ็งก็ด้วยละ ไวพี่จะไปเยี่ยม”

“จ๊ะ”

เส็งล้วงมือสองข้างลงกระเป๋ากางเกงขาว พลางมองตามแผ่นหลังบางของน้องชายหายลับเข้าไปในรถยนต์ เช่นเดียวกับเสนที่โบกมือลาเป็นการส่งท้าย ก่อนจะขับเคลื่อนยานพาหนะออกจากเขตลาดกระบ้ง มุ่งหน้ากลับฝั่งธนบุรีเพื่อรับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง

ต่อ

หากยังมีลมหายใจก็คงมีโอกาสได้เจอกันอีก

ปัจจุบันยังย้ายไปอาศัยอยู่กับคนรักที่ธนบุรี บ้านหลังนี้จึงถูกเขาครอบครองเป็นเจ้าของเพียงคนเดียว หลังจากผู้เป็นพ่อด่วนจากไปด้วยโรคร้าย เขาเลยต้องก้าวขึ้นรับตำแหน่งหัวหน้าใหญ่เพื่อปกครองลูกน้องนับสิบกว่าชีวิต เพราะเดิมทีพ่อของเขาคือ ‘เสือใหญ่’ ที่คลุกคลีกับวงการอันธพาลมานาน เขาจึงได้รับเลือดความเดือดดาลมาจากพ่ออย่างเข้มข้น แตกต่างจากน้องชายที่มีนิสัยตรงกันข้ามทุกประการ ทว่าสุดท้ายก็ยังได้คนรักเป็นพวกเดียวกับครอบครัวของตนเองอยู่ดี

หงเสน่ก่ายอดไม่เหมือนนักเลงทั่วไป อย่างน้อย ๆ ก็มีความคิดความอ่านที่ถูกต้องและยุติธรรม ไม่เหมือนพวกอันธพาลนอกคอกที่หวังแต่จ้องจะสร้างปัญหาและความเดือดร้อนให้คนอื่น

“ไฉ่ติน”

เส็งหันมาเรียกลูกน้องคนสนิทที่ยืนคอยอยู่ตรงมุมหน้าบ้าน เนื่องจากสองวันก่อนกำลังสะสางความกับลูกหนี้ที่คิดจะเบี้ยวเงินอยู่พอดี แต่จู่ ๆ น้องชายดันพาคนรักมาหาอย่างไม่บอกกล่าวล่วงหน้า เขาจึงจำใจปล่อยให้มันวิ่งหนีหายไปในสภาพสะบักสะบอม จนถึงวันนี้ก็ยังไร้แววว่าจะปรากฏตัวโดยไ

“ไฉ่แก่นั่นมันหายหัวไปไหน”

“วันนั้นพวกฉันจัดการแทนพี่เรียบร้อยแล้ว มันรับปากว่าจะรีบคืนเงินให้วันนี้”

“ไม่เห็นแม่งจะโผล่หัวมาสักที ป่านนี้หนีเตลิดไปแล้วมั้ง”

“พี่จะเอาอย่างไรต่อ ให้ฉันไปตามมันไหม”

“ไม่ต้อง!”

เจ้าของเสียงทุ้มตะคอกตอบ พยายามข่มโทสะเอาไว้ในใจ เสียงเกลียดคนประเภทไม่รักษาสัจจวาจามากที่สุด โดยเฉพาะลูกหนี้ที่พอมีปัญหาเดือดร้อนเรื่องเงินก็มาอ้อนวอนร้องขอความเห็นใจ แต่เมื่อให้เงินไปแล้วกลับไม่ยอมหามาชดใช้คืนตามกำหนดการที่แจ้งเอาไว้ มีหน้าซ้ำยังใช้วาทะไม่ดีแสดงท่าทีหยาบคายใส่กันอีก

ต่อให้ลูกหนี้จะอายุมากกว่าเขาแค่ไหน หากไม่มีความเกรงใจต่อกันเห็นทีจะปล่อยผ่านไปไม่ได้

“ยังไม่ต้องไปตอนนี้ ปล่อยให้มันชะล่าใจไปก่อน”

“แต่ตาชუმันเบี้ยวหนี้พี่มาหลายเดือนแล้วนะ ฉันว่าถ้าพี่ปล่อยมันไปง่าย ๆ มันคงคิดว่าพี่ไม่ยอมได้เงินคืนแล้ว”

“ฮิ คนอย่างกูถือเรื่องสัจจวาจาเป็นใหญ่ ถ้ามันไม่คืนเงินก็ต้องหาของมีค่าอย่างอื่นมาชดใช้แทน”

“เท่าที่ฉันรู้มา ตาชูมันมีลูกชายเป็นครูสอนโรงเรียนประถม...”

“ไฉ่ติน มึงเห็นกูเป็นคนระยำหรือไงวะ”

“ปะ...เปล่าพี่ ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น พี่ฟังฉันให้จบก่อน”

ตินรีบปฏิเสธด้วยรอยยิ้มเจื่อน กลัวว่าลูกพี่จะโมโหจนไม่ทันฟังความให้ตี เพราะเขารู้อยู่แล้วว่าเสียงคลุกฝุ่นไม่ใช่คนใจบาปชอบทำร้ายจิตใจหรือร่างกายใคร หากไม่มีความจำเป็นต้องลงโทษให้หลาบจำหรือเอาคืนเป็นกรณีพิเศษ ก็ไม่มีวันหาเรื่องใครก่อนหรือเป็นฝ่ายแกล้งทำหาเสียก่อนเป็นอันขาด

“ฉันว่าเราไปเอาตัวลูกมันมาถามดีไหม ว่าตอนนี้ตาชูลบหนี้ไปอยู่ที่ไหน”

“คิดว่าลูกมันจะรู้หรือไง”

“เป็นพ่อลูกกัน ยังไงก็ต้องรู้บ้างแหละพี่”

เสียงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นอกจากลูก...ชายวัยกลางคนคนนั้น

คงไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนให้พึ่งพาอาศัยได้ ลำสุดตอนมาขอยืมเงินไปใช้นี้ที่บ่อนการพนันก็อ้างว่า ลำพังเงินเดือนของลูกชายนั้นมีน้อยนิด จึงไม่กล้ารับทวงหรือสร้างภาระให้มากกว่านี้ ซึ่งเป็นคำพูดที่สวนทางกับการกระทำมากเหลือเกิน

หนทางเดียวที่จะรู้เบาะแสความเคลื่อนไหวของลูกหนี้ คือ ต้องพาตัวลูกชายเพียงคนเดียวของมันเป็นมาสอบสวน

“ก็ได้ งั้นมึงกับไอ้เขี้ยวไปพาตัวมันมาที่นี่”

“ไม่มีปัญหา”

ดินน้อมรับพลังโค้งศรชะลง นิสัยความสุขุมของดินค่อนข้างเหมือนกับเส็งมากจนแทบจะถอดบุคลิกเดียวกันมา ไม่ว่าจะเป็นคำพูดคำจาหรือท่าทางการเดิน ก็บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นลูกน้องคนสนิท ไม่ผิดแน่ มีหน้าซ้ำฝีมือการใช้อาวุธต่อสู้ยังเก่งกาจไม่แพ้กัน แม้เส็งจะมีความแม่นยำในการยิงปืนมากกว่าก็ตามที

และไม่ว่าเส็งจะวานใช้เรื่องใด ดินก็ไม่เคยพลาดพลั้งแม้แต่ครั้งเดียว

เวลาประมาณสี่โมงเย็นภายในสถานศึกษาเริ่มให้นักเรียน

เดินพลุกพล่าน มีเพียงเหล่าครูบาอาจารย์ที่เพิ่งจัดการงานค้างคาเสร็จ จึงทยอยแยกย้ายกันกลับบ้าน ซึ่งโรงเรียนประถมศึกษาแห่งนี้มีขนาดเล็ก ค่อนข้างดูแลความเรียบร้อยของเด็กนักเรียนได้อย่างทั่วถึง เลยไม่ค่อยมีปัญหาความวุ่นวายอะไรสักเท่าไร ยกเว้นการเกิดเหตุทะเลาะวิวาทของแก๊งอันธพาลที่มักสร้างความเดือดร้อนรอบบริเวณใกล้เคียงอยู่เป็นประจำ

ด้วยเหตุนี้ทางโรงเรียนจึงมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยอย่างเข้มงวด โดยบุคลากรส่วนใหญ่เกือบสัณนิ์กันว่าตนเองก็เสี่ยง

ภัยอันตรายนี้ด้วยเช่นกัน

“เอาลูกขึ้นสามไม้จะป่า”

“ได้จ้ะ รอดเดี่ยวณะครูกระดาศ มาอุดหนุนป่าทุกวันเลย ป่า
แถมให้ไม้หนึ่งแล้วกันนะ”

“ป่าใจดีจัง ขอขอบคุณมากนะจ๊ะ”

กระดาศยิ้มกว้าง เป็นคนมีรอยยิ้มสดใสเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
พอได้รับน้ำใจจากคนรอบข้างก็ช่วยเพิ่มความสดใสให้ชีวิตมากขึ้น
เพราะปัญหาส่วนตัวที่กำลังทุกข์ใจเริ่มวนเวียนเข้ามาในความคิดจน
ยากจะสะบัดทิ้ง ซึ่งมันคงเป็นอีกหนึ่งอุปสรรคที่เสี่ยงการเผชิญหน้า
ไม่ได้ นอกจากต้องเตรียมพร้อมรับมืออย่างเดียว

แต่เขาคู่ชินกับความเดียวดายมานานแล้ว ต่อให้ไม่มีบุพการี
คอยมอบความช่วยเหลืออยู่เคียงข้าง เขาก็สามารถผ่านพ้นทุกเรื่อง
ราวไปได้อย่างเข้มแข็ง

“เลิกสอนแล้วเหรอ”

“โห้”

กระทั่งได้ยินเสียงเรียกจากเพื่อนสนิท กระดาศพลันหันมาคลี
ยิ้มให้ทันที ลักษณะเรือนกายของพวกเขาไม่แตกต่างกันมาก หาก
เดินหันหลังพร้อมกันคงต้องมีคนทักเรียกสลับกันเป็นแน่ ซึ่งพวกเขา
มีความสนิทสนมกันมานานแล้ว เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทเพียงคน
เดียวในชีวิตของกันและกัน ฉะนั้นจึงคอยช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกัน
อยู่เสมอ

“เย็นนี้ว่างไหม จะชวนไปหาอะไรกินแถวตลาดหน่อย”

“ได้สิ ว่าแต่ทำไมวันนี้โซ่เลิกงานไวจัง”

“วันนี้ไม่ค่อยมีลูกค้านะ”

โห้ตอบสั้นๆ เป็นอันรู้กันดีว่า ‘งาน’ ดังกล่าวหมายถึงงาน

อะไร ทว่าแม่ค้าขายลูกชิ้นกลับแอบฟังอย่างถือวิสาสะ แล้วไล่
สายตามองชายหนุ่มตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า รวากับกำลังกล่าวหา
ว่าทำงานน่าอับอายไม่เหมาะสมกับภาพลักษณ์ภายนอกเอาเสีย
เลย

ซึ่งงานที่โซ่ทำเป็นงานบริการอย่างสุจริต ไม่ใช่งานลดคุณค่า
หรือตัดทอนศักดิ์ศรีของตนเองแต่อย่างใด ทว่ากลับถูกคนแปลกหน้า
ด่วนสรุปทางสายตาอย่างเสียมารยาท

“ทำไมป้ามองฉันแบบนั้นล่ะ กำลังสงสัยว่าฉันทำงานอะไรอยู่
หรือ”

“อะ...เอ่อ เปล่าจะเปล่า ป้าก็คิดอะไรไปเรื่อย”

“รีบตัดสินใจคนอื่นตั้งแต่แรกเห็นมันไม่ดีนะป้า”

โซ่เป็นคนกล้าพูดกล้าทำ มีความกล้าหาญเก็บซ่อนอยู่ในตัว
แตกต่างจากกระดาศที่เป็นพวกไม่สู้คนและมักแสดงความอ่อนแอ
ให้เห็นมากกว่า เขาจึงอยากเป็นฝ่ายปกป้องเพื่อนสนิทอยู่เสมอ

ป้าแม่ค้าไม่คิดโต้ตอบ เพราะหล่อนรู้ดีอยู่แก่ใจว่าเธอตัดสิน
ภาพลักษณ์ภายนอกของชายหนุ่มไปแล้วจริง ๆ จึงรีบยื่นลูกชิ้นปิ้ง
ให้กระดาศรับไว้หลังจ่ายเงินเสร็จ ก่อนที่โซ่จะเดินนำหน้าออกมา
จากบริเวณนั้น เพราะไม่อยากรบกวนปากเสียงกับใครให้เสียเวลา

“อย่าโกรธป้าแก่เลยนะโซ่ คนเราก็คือแบบนี้แหละ”

“มันไม่ดีนะสิ ทำคนอื่นเสียหายหมด”

“แล้วจะกินอะไรดี” กระดาศชวนเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากให้
เพื่อนข้างกายบ่นหน้าบูดบึ้งเช่นนี้

“ร้านข้าวริมทางง่าย ๆ ก็ได้ เวลาหิวเรากินได้ทุกอย่าง”

“ไม่เห็นจะอ้วนขึ้นสักที”

คนฟังหัวเราะเบา ๆ ความรู้สึกขุ่นเคืองเริ่มมลายหายที่ละนิด

คล้ายไม่อยากจะยึดติดกับคำพูดของใคร โดยเฉพาะคนที่ไม่เคยรู้จัก
ตัวตนของเราเลย

ทั้งสองคนก้าวเดินมาตามบาวิถี มุ่งหน้าไปยังตลาดนัด
บริเวณใกล้เคียง ทว่าจู่ๆ ก็มีชายฉกรรจ์สองคนเข้ามายืนขวางทาง
เบื้องหน้าจนต้องชะงักเท้ากะทันหัน

กึก!

ไต่กับกระดาศเพลอเขยิบตัวยืนชิดกัน ลางสังหรณ์ถึงความไม่
ปลอดภัยแผ่กระจายอยู่โดยรอบ ลักษณะท่าทางของคนแปลกหน้า
ไม่เหมือนชาวบ้านธรรมดาทั่วไป แต่เหมือนเป็นอันธพาลมากกว่า
ก่อนจะได้รับคำถามจากชายคนหนึ่งที่แฝงความดุร้ายผ่านน้ำเสียง
ทุ้มเข้ม

“เป็นครูโรงเรียนนี้ใช่ไหม”

“มีอะไร” ไช้สวนตอบแทนเพื่อนข้างกาย แสร้งทำใจกล้าข่ม
ความหวาดหวั่น

“รู้จักครูกระดาศหรือเปล่า”

คำถามดังกล่าวส่งผลให้ชายหนุ่มร่างบางสองคนหันหน้า
สบตากัน สัมผัสถึงความไม่ชอบมาพากลว่าพวกอันธพาลมาถามหา
ตัวกระดาศเพื่ออะไร แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ
เพราะกระดาศไม่เคยคบค้าสมาคมกับคนกลุ่มนี้ จึงไม่รู้ทำทีว่ามี
เจตนาใดแอบแฝงอยู่

“ฉันเองกระดาศ”

ด้วยความเป็นห่วงเพื่อนมากกว่าตนเอง ไช้จึงเป็นฝ่ายออกตัว
รับแทนจนเจ้าของชื่อตัวจริงหันมาเบิกตากว้าง ไม่อยากให้ไช้ทำตัว
เป็นผู้พิทักษ์คอยปกป้องตนอยู่ฝ่ายเดียวอีกแล้ว

“มะ...ไม่ใช่เนะ ฉันต่างหากชื่อกระดาศ”

“อะไรวะ คนไหนชื่อกระดาศกันแน่”

“ฉัน / ฉัน”

ร่างบางสองคนตอบพร้อมกัน จนเกิดปริศนาน่าฉงน ส่งผลให้
ดินกับเขี้ยวขมวดคิ้วแน่น หากสังเกตเครื่องแต่งกายก็พอจะคาดเดา
ได้ไม่ยากว่าใครประกอบอาชีพเป็นครูประถม แล้วเหตุใดจะต้อง
ขานรับแทนเพื่อนด้วย

“เอาใจดีไฉ่ดิน กูว่าพวกมันชักตลกติกะ”

“พาตัวไปหาลูกพี่ทั้งคู่”

“แล้วลูกพี่จะรู้หรือว่าเป็นคนไหน”

“ไม่มีใครรอดพ้นสายตาลูกพี่ไปได้หรอก”

เส็งมีสายตาแหลมคมและเฉียบขาด ย่อมมองออกว่าใครเป็น
ใคร โดยเฉพาะสถานการณ์เช่นนี้คงไม่อาจหลุดพ้นความสงสัยไปได้
ดินจึงเดินเข้ามากระซิบกระซาบของคนที่ถูกลูกพี่ขึ้นปิ้ง แต่งกาย
ด้วยชุดลาลองธรรมดาว่าสวมกางเกงผ้าขายาวกับรองเท้าหุ้มส้น
หมายจะพาตัวขึ้นรถยนต์ที่จอดไว้อีกฟากฝั่งหนึ่ง แค่ออกแรงดึงเล็ก
น้อยเรือนกายบอบบางก็แทบจะถลาลิ่วมาอยู่ใกล้ชิด

“มานี่”

“โอ้ย!”

“พะ...พวกแกจะพาไปไหน”

โซ่ร้องลั่น ไม่อยากเห็นเพื่อนสนิทเจ็บปวดหรือได้รับเคราะห์
กรรมที่ไม่ได้ก่อ เพราะเชื่อว่ากระดาศไม่มีทางข้องเกี่ยวกับอันธพาล
กลุ่มนี้เป็นแน่ เว้นเสียแต่ว่า...จะเป็นบุพการีที่คอยสรรหาเรื่องปวด
หัวมาให้เสมอ

ช่วงนี้ไม่เห็นหน้าลูกบุญชูมาหลายวันแล้ว และเพื่อนสนิทก็
ไม่ได้เอ่ยเล่าอะไรให้ฟังด้วย รวากับเก็บซ่อนความทุกข์อยู่ในใจ

คนเดียว

“มีคนอยากถามอะไรกับครูกระดาดะหน่อย ในเมื่อกล้าเล่นไลน์ โทกว่าซื้อกระดาดะเหมือนกัน ก็ไปพร้อม ๆ กันซะ”

เขี้ยวตอบ แล้วดึงแขนของโซให้เดินตามไปยังรถกระบะสีดำ ด้วย ก่อนจะถูกยึดตัวบังคับให้เข้ามานั่งตรงเบาะหลังทั้งสองคนในสภาพต้องจำยอมให้ควมร่วมมือก่อน แม้ไม่รู้เลยว่าอนาคตข้างหน้าจะมีสิ่งใดรออยู่

“คะ...คนที่อยากเจอ...คือใครหรอ”

“เส็งคลุกฝุ่น”

!

คำตอบนั้นทำเอาคนฟังถึงกับเบิกตาโพลง ไม่มีใครในเขตลาดกระบังที่ไม่รู้จักเจ้าของชื่อนี้ โดยเฉพาะวีรกรรมอันน่าเกรงขามจากรุ่นสู่รุ่นที่ต่างก็พูดกันหนาหู ภายใต้อีโก้เรียบนิ่งไร้รอยยิ้ม แท้จริงแล้วกลับซุกซ่อนความเด็ดขาดอันแสนดุเดือดเอาไว้ แล้วเหตุใดเส็งคลุกฝุ่นต้องอยากเจอกระดาดะเป็นการส่วนตัวด้วย

“ฉันกล้ารับประกันว่าลูกพี่ไม่แตะต้องพวกแกหรอก ถ้าให้ความร่วมมือในการตอบคำถามอย่างซื่อตรง และยอมสวามิภักดิ์ความจริงว่าใครซื้อกระดาดะกันแน่”

ดินพุดทิ้งท้ายไว้ แล้วขับเค็สนรถกระบะออกจากบริเวณนี้ ท่ามกลางความหวาดหวั่นของสองร่างบางที่ไม่รู้เลยว่าจะต้องเผชิญหน้ากับชะตากรรมอะไร นอกจากแกล้งเป็นคนซื่อเดียวกันไปก่อน

๒

ไปปก

นัยน์ตากลมโตจ้องมองหน้าบ้านหลังหนึ่งที่ไม่เคยคุ้นตา
มาก่อน หากคาดเดาไม่ผิดคงเป็นแหล่งพักพิงของเสียงคลุกฝุ่นแน่ๆ
แม้จะถูกพาตัวมาเยือนถึงถ้ำเสือแล้ว ทว่าโซ่ก็พยายามกวาดตามอง
หาช่องทางหลบหนีอยู่ดี แต่ก็ไม่เจออะไรนอกจากลูกน้องร่วมแก๊ง
อันธพาลนับสิบกว่าชีวิตที่นั่งยิ้มเหย้มดื่มเหล้ามันเมากันอยู่ เป็น
ภาพที่ชวนขนลุกจนเสียวสันหลังอย่างบอกไม่ถูก

ขึ้นชื่อว่าเป็นอันธพาลย่อมซ่อนเร้นความโหดเหี้ยมป่าเถื่อน
เอาไว้อยู่แล้ว ขนาดพวกลูกน้องยังนำหวาดหวั่นเพียงนี้ แล้วลูกพี่
ขาใหญ่จะนำหวาดผวขนาดไหน

“ตามมา อย่าได้คิดตุกติกล่ะ พี่เลี้ยงไม่ชอบวิ่งไล่จับ”

ชายฉกรรจ์ที่ทำหน้าที่เป็นพลขับเอ่ยเตือนขึ้นด้วยความ
ปรารถนาดี แต่ฟังดูเหมือนเป็นการข่มขู่ให้รักษาชีวิตตัวเองมากกว่า
หากคิดหลบหนีก่อนเสร็จการว่าความ ความปลอดภัยอาจเหลือ
เป็นศูนย์ทันที

ไข่จับมือกระดาดแน่นขณะสบตาประสานกันเพื่อเรียกความกล้าหาญมาสถิตอยู่ในใจ เพราะแววตาของกระดาดฉายความรู้สึกชัดเจนว่าหวาดกลัวจนตัวสั่น และไม่ยอมอยู่ในดงอันตรายเช่นนั้นเลย ต่างจากเขาที่แม้จะไม่ไว้วางใจคนกลุ่มนี้ ทว่าลึก ๆ กลับมีความคุ้นชินกับสภาพความเป็นอยู่ของอันตรายดี

จนกระทั่งทั้งสองคนสาวเท้าเข้ามาข้างในบ้านภายในห้องสี่เหลี่ยมคล้ายเป็นมุมนั่งเล่นของเจ้าของบ้าน มีโต๊ะนั่งกับตู้หนังสือขนาดใหญ่วางชิดฝาผนัง ซึ่งชายร่างแกร่งนั่งหันหลังสูบบุหรี่อยู่เพียงลำพัง ไม่ยกหันมามองผู้มาเยือนทั้งที่ได้ยินเสียงฝีเท้าแล้วก็ตาม

“พาด้วมาแล้วลูกพี่”

“ดี”

เจ้าของเสียงทุ้มเข้มตอบรับพลางดับมวนบุหรี่ลงในถ้วยรองแล้วลุกยืนขึ้นจนสังเกตเห็นความสูงโปร่งแต่แข็งแรงของเรือนกาย ก่อนจะหมุนตัวมาจับจ้องแขกพิเศษของเย็นวันนี้ด้วยแววตาเรียบนิ่ง ทว่าแฝงความดุจันจนกระดาดอยากจะร้องไห้ เผลอบีบมือบางของเพื่อนสนิทแน่นด้วยความหวาดกลัว

เพียงแค่เห็นใบหน้าหล่อตีในระยະประชิดก็แทบไม่อยากรืนอยู่ตรงนี้แล้ว เพราะรังสีความน่าเกรงขามกำลังแผ่กระจายเป็นวงกว้าง ช่มความกล้าหาญที่สะสมมาตลอดให้พังทลายภายในพริบตา

นี่แหละหรือ ‘เส็งคลุกฝุ่น’ หัวหน้าแก๊งอันตรายใหญ่แห่งลาดกระบ้ง

“ทำไมมีสองคน”

“พวกมันบอกว่าซื้อกระดาดทั้งคู่ ฉันทเลยพามาด้วยกัน”

“แล้วมึงดูไม่ออกหรือไ้วะไ้ดิ้น ว่าคนไหนตัวจริง คนไหนตัวปลอม”

“เอ่อ...ฉันเองก็กลัวพลาด”

“ไม่ได้เรื่อง”

ชายพลขับนามว่า ‘ดิน’ ก้มหน้านั่งหลังถูกลูกพี่เอ็ดดู ไช้จึงเหลือบมองท่าทีหวาดกลัวเหล่านั้นว่าเหตุใดลูกน้องทุกคนจะต้องมอบความเคารพนับถือต่อลูกพี่มากขนาดนี้ อย่างกับเคยมีบุญคุณต่อกันมามากจนไม่อาจแสดงข้อกังขาใด ๆ ได้เลย

เสียงสาวเท้าเข้ามาใกล้ แคंपรายตามองเพียงครู่เดียวก็รู้ทันทีว่าใครเป็นใคร ลักษณะการแต่งกายกับสีหน้าท่าทางมันบ่งบอกชัดเจนว่าคนไหนคือลูกชายของบุญชู ทว่า...

“ฉันเองกระดาศ ปล่อยเพื่อนฉันไปซะ”

เจ้าของนัยน์ตากลมโตแฝงความแข็งแกร่งราวโพล่งบอก เสียงจึงเคลื่อนสายตามาจับจ้องอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะแหย่ยิ้มมุมปากกับความกล้าไปปิดต่อหน้าเขา ซึ่งมันยังไม่แนบเนียนพอจะทำให้หลงเชื่ออย่างสนิทใจ

“กระดาศเหรือ”

“ใช่”

“ยอมรับง่าย ๆ แบบนี้ก็ดี”

คำพูดคล้ายสื่อถึงการหลงเชื่อ ไช้เกือบจะโล่งอกที่สามารถดึงความสนใจจากคนตรงหน้าได้ แต่วินาทีต่อมากลับต้องใจกว้างเมื่อเสียงถอยเท้าหนีแล้วผงกศีรษะสั่งให้ลูกน้องดึงแขนกระดาศตัวจริงไปทางประตูแทน ทำให้เขาเอื้อมคว้ามือของเพื่อนสนิทเอาไว้ไม่ทัน จนเกิดการพลัดพราวก่้างกันที่สุดในที่สุด

“พาดัวมันออกไปข้างนอก”

“ดะ...เดี๋ยวก! แกจะพาเพื่อนฉันไปไหน!”

“ไปสอบสวน”

“แต่ฉันซื้อกระดาดนะ แกอยากได้ตัวคนชื่อนี้ไม่ใช่หรือไง”

“ก็ใช่” เสียงดันลั่นชนกระฟุ้งแก้ม กลิ่นบุหรืจาง ๆ ลอยคละคลุ้งจนโชติต้องเขยิบตัวหนี ไม่อยากอยู่ใกล้คนอันตรายเกินความจำเป็น “รออยู่เฉย ๆ อย่าทำตัวน่ารำคาญ”

ว่าจบเสียงก็หมุนตัวเดินตามหลังลูกน้องทั้งสองคนออกไป ทั้งให้โซ่อยู่ภายในห้องสี่เหลี่ยมเพียงลำพัง มิน่าซ้ำยังลงกลอนประตูลี้วจากข้างนอกอีก คนถูกกักขังอยู่ข้างในห้องจึงทูปบานประตูเสียงดังโครมคราม เรียกความสนใจจากบรรดาลูกน้องที่นั่งดื่มเหล้ากันอยู่หน้าบ้าน

ปัง! ปัง! ปัง!

“ปล่อยนะ! ไฉ่พวกบ้า! แกจะทำอะไรเพื่อนฉัน!”

เสียงสายหน้าอย่างเอือมระอา ปกติเป็นคนขี้รำคาญอยู่แล้ว พอมาเจอบุคคลประเภทนี้ก็ยิ่งข่มความใจเย็นยากไปใหญ่ ทว่าคิดถูกต้องแล้วที่เลือกขังจอมจู้จี้จ้านเอาไว้ในห้อง จะได้คุ้ยคุ้ยส่วนตัวกับคนที่อยากพบเจอได้ถนัดขึ้น

“ฤทธิ์เยอะฉิบหาย ก่อนจะพาใครมามึงช่วยดูดี ๆ หน่อยเหอะ”

“ขอโทษจ๊ะพี่”

ดินกับเขี้ยวไม่มีข้อแก้ตัว นี่ว่าการพาตัวมาพร้อมกันทั้งคู่จะช่วยให้สถานการณ์ราบรื่นกว่าเดิม แต่ที่ไหนได้...กลับวุ่นวายขึ้นเป็นร้อยเท่า เพราะคนที่อ้างว่าซื้อกระดาดกำลังแหกปากตะโกนดั่งลั่นไม่หยุด รวากับคิดทำทายนานาจะมีดของเสียงคลุกฝุ่นอยู่เนื่อง ๆ

เมื่อจัดการแยกตัวจริงกับตัวปลอมสำเร็จแล้ว เสียงจึงหมุนตัวมายืนประจันหน้ากับชายหนุ่มร่างบางที่ฉายแววดาหาวดห้วน เสมือนอยากจะร้องไห้เต็มที่ ซึ่งความอ่อนแอนี้เป็นสิ่งที่เหล่าอันธพาลไม่เคยสัมผัส เพราะชีวิตอันโลดโผนย่อมเผชิญกับหนทาง

อันตรายอยู่เสมอ หากไร้ความเข้มแข็งก็แปลว่าไม่อาจเอาชีวิตรอด
จากเส้นทางนี้ด้วยเช่นกัน

“ลูกชายตาชูไช้ใหม่”

“ระ...รู้จักพ่อได้ยังไง”

“พ่อของครูติดหนี้ฉันอยู่ห้าหมื่น ไม่ยอมใช้คืนสักบาท ตอนนั้น
มันหนีไปอยู่ที่ไหน”

ห้าหมื่นเชียวนะหรอ เงินเยอะขนาดนั้นขอยืมมาได้ยังไงกัน

“มะ...ไม่รู้”

ต๊ป!

เสียงทุบกำปั้นลงข้างกำแพงอย่างแรงจนกระดาศะดุ้งเหือก
ด้วยความตกใจ เรือนกายบอบบางเริ่มสั่นสะท้านอย่างหวาดกลัว
มากกว่าเดิมจนดินเกรงว่าจะเกิดอาการหัวใจวายตายเสียก่อน จึง
ส่งสัญญาณให้เขี้ยวถอยห่างแล้วเขาจะเป็นฝ่ายควบคุมคนตัวเล็กไว้
เอง โดยการจับข้อมือบางข้างหนึ่งอย่างแน่นหนา

“บอกความจริงมา แล้วฉันจะไม่ทำอะไรครู”

“มะ...ไม่รู้จริงๆ พ่อหายเงียบไปหลายวันแล้ว ไม่กลับมาที่
บ้านเลย”

“ครูอยู่บ้านพักข้างโรงเรียนไช้ใหม่”

“ชะ...ไช้”

“ดี ฉันจะได้ส่งลูกน้องไปคอยเฝ้า”

นั่นไม่ใช่การข่มขู่ แต่เป็นการบอกกล่าวให้รู้ว่ามีนักจากนั้น
เป็นต้นไปทุกการเคลื่อนไหวของกระดาศจะต้องตกอยู่ในสายตาของ
เสียงคลุกฝุ่น จนกว่าผู้เป็นพ่อจะหวนคืนกลับมาหาที่บ้านพักอีกหน
ซึ่งไม่รู้เลยว่าจะมีวันนั้นหรือไม่ ในเมื่อเลือกที่จะทิ้งปัญหาทุกอย่าง
เอาไว้แล้วหนีจากลูกชายไปอย่างลอยตัว

ช่างเป็นวิธีการที่เห็นแก่ตัวจริง ๆ

“ระ...เรื่องหนี้เราจะใช้คืนแทนพ่อแม่เอง อย่าทำอะไรพ่อแม่เลยนะ”

แม้ว่าผู้เป็นพ่อจะไม่เคยมอบความรักความอบอุ่นให้ แต่กระต่ายก็ยังคงมีความกตัญญูรู้คุณ วิงวอนร้องขอชีวิตจากเจ้าหนี้ตรงหน้าแทน เพราะไม่แน่ใจว่าก่อนหน้านี้พ่อเคยถูกสั่งสอนให้หลาบจำด้วยวิธีการโหดร้ายมาแล้วหรือยัง ผ่านมาสองสามวันจึงเจียบหายไว้รอรอยให้ตามหาเช่นนี้

“ใช้คืน? เมื่อไรล่ะ”

“ชะ...ขอเวลาสามวันนะ เงินเดือนใกล้จะออกแล้ว”

“ฉันรอมานั่งหลายเดือน จะให้รออีกสักหน่อยคงไม่เป็นไร”

“ตะ...แต่คงต้องทยอยใช้คืนก่อนนะ เราไม่มีเงินก้อนใหญ่จริง ๆ”

“ไม่มีปัญหา”

กระต่ายรู้สึกโล่งใจที่เสียงยังมีความเมตตาต่อกันอยู่บ้าง เพราะลำพังค่าจ้างสอนของเขาก็ได้รับไม่เท่าไร ไหนจะต้องนำมาใช้จ่ายอย่างอื่นอีก เขาจึงต้องหมุนเงินมือเป็นระวิงและประหยัดค่าอาหารมากขึ้น โชคดีที่ไม่ต้องนำเงินมาจ่ายค่าบ้านพักด้วย ไม่อย่างนั้นคงทนลำบากกับการหาเงินมาชดใช้หนี้สินที่ตนเองไม่ได้ก่อมากกว่านี้

“ฉันไม่ใช่เจ้าหนี้หน้าเลือดหรอกนะครู แต่พ่อครูไม่มีสัจจะ แถมยังกล้ากว้างใส่ฉันอีก นี่จะถือว่าฉันสงสารครูแล้วกัน”

“ชะ...ขอบคุณ ขอขอบคุณมากเลย”

ในฐานะลูกหนี้ เพียงเท่านี้ก็รู้สึกดีใจมากแล้วที่การเจรจาเป็นผล นึกว่าจะต้องถูกทำร้ายร่างกายอย่างป่าเถื่อนเหมือนแก๊งอันธพาลอื่นเสียแล้ว อย่างน้อย ๆ เสียงคลุกฝุ่นก็ยังเต็มเปี่ยมด้วย

ความปรานีอยู่มาก

“รู้บ้างหรือเปล่าว่าพ่อครูเอาเงินไปทำอะไร”

“กะ...ก็พอรู้บ้างว่าพ่อติดการพนันมานาน เลยต้องไปยืมเงิน
คนอื่นมาหมุนใช้ตลอด”

“แสดงว่าคงมีเจ้าหนี้อีกหลายคนละสิ”

กระดาศพยักหน้าตอบพลางก้มหน้าเศร้า

“จ้ะ...คงไม่ใช่ฉันคนเดียวที่ตามล่าตัวมันอยู่”

บางทีพวกเจ้าหนี้อาจกำลังตามล่าตัวบุญชูอยู่เช่นกัน แต่กลับ
ไม่พบวิเวกใด ๆ ซึ่งคนที่จะได้รับเคราะห์แทนเห็นจะเป็นลูกชายเพียง
คนเดียวอย่างกระดาศ เพราะเขามั่นใจว่าอันธพาลนอกคอกเหล่านี้นั้น
ไม่มีทางเมตตาปรานีลูกหนี้แบบนี้แน่ มันคงต้องอยากได้บาง
อย่างมาทดแทนเม็ดเงิน และคงหลีกเลี่ยงไม่พ้นตัวกระดาศเอง

“เพื่อนครูชื่ออะไร”

“ยะ...อย่าทำอะไรเพื่อนเราเลยนะ ขอร้องละ”

“ฉันถามว่าเพื่อนครูชื่ออะไร”

คราวนี้เสียงทุ้มเข้มย้ำถามอย่างจริงจัง คล้ายกดดันให้ยอม
ตอบความจริงสักที เขารู้ว่าหากเป็นฝ่ายถามเจ้าตัวคงไม่มีทางได้
รับคำตอบง่าย ๆ แน่ ดูจากท่าทางแล้วก็ฉายชัดเจนว่ามีพฤติกรรม
ดื้อรั้นจนน่าปวดประสาท จึงต้องใช้พลังงานสูงมากในการสื่อสาร
แต่กับกระดาศไม่จำเป็นต้องบีบบังคับถึงขั้นนั้น

“หะ...ชื่อไซ้”

“เป็นเพื่อนสนิทกันหรือ”

“ใช่”

“มันเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ทำไมถึงมารู้จักกันได้”

เริ่มเป็นการซักไซ้เรื่องส่วนตัวจนเกินความจำเป็น ดินกับเขี้ยว

หันมาสบตาประสานกันเมื่อสัมผัสได้ถึงพิรุณบางอย่าง แม้จะดูไม่มีความเป็นไปได้เลยก็ตามที่ว่าลูกพี่จะมานึกสนใจคนแบบนี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับลักษณะนิสัยของสิ่งหมดทุกอย่าง เพราะเท่าที่จำความได้สิ่งไม่ชอบพวกเสียงดังน่ารำคาญ และรักสงบเกินกว่าจะเปิดใจให้ใครเข้ามา

“รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว ไซ้เป็นน้องชายของพี่ทศ... หัวหน้าแก๊งดำดิง”

“ไอ้ทศ?”

หากชาวบ้านแถวลาดกระบังรู้จักเสียงคลุกฝุ่น ก็ย่อมต้องรู้จักแก๊งดำดิงด้วยเช่นกัน นั่นเป็นแก๊งอันธพาลนอกคอกที่มีอิทธิพลในด้านมืดมากที่สุด ทุกอย่างที่เป็นเรื่องเลวทรามชั่วช้าไม่เคยคนนามือ มีหน้าขำมันยังเป็นแก๊งคู่อริที่หมั่นขี้น้ำกับเขามานานหลายปีด้วย

“โลกกลมจิ๊บหาย”

“ระ...รู้จักเขาด้วยหรอ”

“วงการอันธพาลมันแคบกว่าที่คิด”

กระดาศไม่เคยคบหากับอันธพาลที่ไหนมาก่อน แค่เห็นเดินผ่านก็ไม่กล้าเอาตัวเจียดไถ่แล้ว มีเพียงพี่ชายของไซ้คนเดียวที่เคยเห็นหน้ากันบ่อย โดยที่อีกฝ่ายแสดงความเป็นมิตรให้กันเสมอ จนบางทีก็คิดว่ามันช่างขัดกับภาพลักษณ์อันธพาลทั่วไป และสวนทางกับคำบอกเล่าจากเพื่อนสนิทด้วย

คาดเดาไม่ถูกจริง ๆ ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเสียงคลุกฝุ่นกับแก๊งดำดิงมีความเป็นมาอย่างไร หากอ่านความนัยผ่านนัยน์ตาเรียวเล็กก็เห็นชัดเจนว่าคงไม่ ‘กินเส้น’ กันสักเท่าไรนัก

“เดี๋ยวให้อัดินไปส่งที่บ้าน”

“ละ...แล้วเพื่อนเราล่ะ”

“ไว้เป็นหน้าที่ของตนเอง”

สิ้นประโยคนั้นเสียงก็ส่งสายตาให้ลูกน้องคนสนิทมารับช่วงต่อดินจึงดึงเรียวแขนบางพาลากตัวให้ออกไปข้างนอกบ้าน กระดาศเลยไม่ทันได้ถามเหตุผลว่าเหตุใดถึงให้โซอยู่ต่อ หรือว่าจะกักตัวไว้เพื่อล่อลวงให้แก๊งดำดังมาที่นี่ แล้วเกิดเหตุทะเลาะวิวาทดังที่นักเลงฟังกระทำ

ดินจัดการพาคนตัวเล็กเข้ามานั่งข้างในรถกระบะคันสีดำของลูกพี่ ก่อนเดินอ้อมขึ้นมานั่งฝั่งคนขับหมายจะพากลับไปส่งที่บ้านพักตามคำสั่ง กระดาศจึงหันซ้ายหันขวาทำท่าเหมือนจะลงจากรถไปหาเพื่อนสนิท แต่ถูกฝ่ามือหนากระซากเรียวแขนเอาไว้แน่น พร้อมสีหน้าและคิ้วขมวดคล้ายกำลังดุกกันก็ไม่ปาน

“ระ...เราทิ้งเพื่อนไว้ที่นี่ไม่ได้”

“อยู่กับพี่เส็ง ไม่ต้องกลัวว่าเพื่อนจะเป็นอะไรหรอก”

“แต่เราควรได้กลับพร้อมเพื่อนสิ”

“เริ่มปากกล้าตั้งแต่เมื่อไร”

กระดาศพลันชะงัก หลงลืมเสียสนิทว่าลูกน้องของเส็งคลุกฝุ่นคนนี้ก็คงมีความน่ากลัวซุกซ่อนอยู่ไม่น้อย แค่สายตาที่จ้องมองมาก็ชวนให้ใจสั่นจนต้องเบือนหน้าหนี กลืนน้ำลายลงคอด้วยความประหม่า ก่อนจะยอมนั่งนิ่งๆ ท่ามกลางการเคลื่อนไหวของยานพาหนะที่กำลังมุ่งตรงไปเบื้องหน้า

ดินสังเกตว่ากระดาศมีความบอบบางและขี้กลัวอยู่ไม่น้อย แต่ทำเสียงดังใส่นิดๆ หน่อยๆ ก็สะอึกโหยงเหมือนวิญญาณจะหลุดออกจากร่าง แม้จะเป็นภาพน่าขบขัน แต่เขากลับขำไม่ออกสักแอะเดียว

อยากจะรู้จริงๆ ว่าเติบโตมาในสภาพแวดล้อมครอบครัวแบบ
ไหน เหตุใดนิสัยของพ่อกับลูกถึงได้แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว
“เพื่อนครูก็มีพี่ชายเป็นอันธพาลเหมือนกัน คงรู้วิธีเอาตัวรอด
ได้ไม่ยาก”

“เราเป็นห่วงเพื่อน”

“ห่วงตัวเองก่อนดีไหม”

ดินยอกย้อนก่อนจะละลายตาจากท้องถนนมามองคนข้าง
กายที่เริ่มเคลื่อนไหวมือมากอดเร็วแขนสองข้างของตนเองไว้ กระดาษ
เริ่มรู้สึกแปลกประหลาดจากสายตาคุณนั้น กลัวว่าอีกฝ่ายจะพาเลี้ยว
รถไปทางอื่นที่ไม่ใช่ทางกลับบ้านพักของตน แต่เพียงไม่นานก็หัน
หน้ามองตรงตามเดิมจนความหวาดหวั่นลดจางลง

“อยู่กับนักเลงสองต่อสอง กลัวมากหรือเปล่า”

“อะ...ถามทำไม”

“หึๆ แค่เสียงพูดยังสั่น” ไม่บอกก็รู้ว่ารู้สึกอย่างไร “อ่อนแอ
แบบนี้จะเอาอะไรไปสอนให้เด็กเข้มแข็ง”

“ระ...เรามีความรู้มากพอแล้วกัน”

“หรือ”

กระดาษเมินถ้อยคำตอบรับ ไม่อยากถกเถียงให้เสียเวลา เพื่อ
คนฟังนึกจนเฉียวจนเกิดโทสะขึ้นมาเขาคงไม่มีเรี่ยวแรงจะไปต่อกร
ด้วยไหว ซึ่งการอยู่กับอันธพาลตามลำพังก็นับว่าเสี่ยงอันตรายมาก
แล้ว ทว่าดินกลับไม่ยอมปล่อยยให้บรรยากาศเจียบส่งดังอย่างที่ควร
จะเป็น

“ทนหน่อยนะ”

“...”

“ช่วงนี้คงได้เจอหน้ากันบ่อยๆ”

ราวกับเป็นการขอฝากเนื้อฝากตัวไว้ล่วงหน้า ต่อให้พยายามหลบหนีแค่ไหนก็ไม่อาจหลุดพ้นจากการเพลิงอยู่ดี สงสัยว่าชีวิตของกระดาศคงต้องได้พัวพันกับแก๊งอันธพาลจนกว่าจะชดใช้หนี้เก่าของพ่อหมดเป็นแน่

ทางฝั่งบ้านหลังใหญ่ของเส็งคลุกฝุ่นยังคงเสียงดังและวุ่นวาย ไม่ใช่มีสาเหตุมาจากลูกน้องที่ดื่มสิ่งมีนเมา แต่เป็นการตะโกนร้องขอความช่วยเหลือดังลั่นจากคนที่ถูกกักขังไว้ข้างในห้องสี่เหลี่ยมต่างหาก ซึ่งเส็งกำลังยืนนวดขมับสองข้างของตนเองอยู่หน้าบานประตู ซึ่งใจว่าจะหาวิธีทำให้จอมจู้จ้นจ้านสงบปากสงบคำอย่างไรดี เพราะหากนิสสัยดื้อรั้นเช่นนี้เห็นทีคงต้องเข้ามาตรกรารชั้นเด็ดขาด

“บอกให้เปิดใจ! ไอ้พวกบ้า!”

ไม่รู้เอาเรี่ยวแรงมาจากไหนนักหนา ตะโกนด่าอย่างไม่มีหยุดพัก ไม่แสบคอบ้างเลยหรือไร

“กับคนนี่เอาใจดีพี่” เขี้ยวถามด้วยสีหน้าลำบากใจ ชักเริ่มรำคาญด้วยแล้ว

“กูจัดการเอง”

“พี่อย่ากรูเรื่องไอ้ทศจากน้องมันเหวอ”

“เออ เท่าที่กูจำได้ ไอ้ทศมันไม่มีน้องชายนี้หว่า”

“เป็นไปไม่ได้ไหมพี่ว่าอาจไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน”

“น่าคิด”

เส็งพยักหน้ารับตามความเห็นของลูกน้องคนสนิท เชื่อว่ากระดาศไม่มีวันคิดไปปดเป็นแน่ เพราะบางทีอาจมีเรื่องราวซับซ้อนมากกว่านั้น คนอย่างไอ้ทศแห่งแก๊งดำดิ่งไม่เคยตั้งครอบครวมาเกี่ยวข้องก็จริง แต่เชื่อว่ามันจะรักใคร่เพื่อนพ้องและผู้คนรอบข้าง

นอกจากความเห็นแก่ตัวก็ไม่เห็นว่ามันจะมีคุณธรรมเรื่องไหนเลย

“มึงไปแดกเหล้าต่อเถอะ ทางนี้กูเฝ้าอยู่”

“มีอะไรก็เรียกฉันได้นะ”

“เออ”

เสียงรับคำสั่ง ๆ ขณะสาวเท้ามายืนอยู่หน้าห้องสี่เหลี่ยมที่บัดนี้เสียงข้างในเงียบลงแล้ว ก่อนจะปลดกลอนออกแล้วกระชาบบานประตูอย่างแรงจนร่างบางเซถลามาซุกแพงอกแกร่ง

ฟื๊ป!

“อะ!”

โซ่รับดั้งตัวหนีห่างด้วยความตกใจทันที แม้จะได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากบริเวณอกแกร่ง แต่กลิ่นบุหรีที่ลอยฟุ้งจาง ๆ อยู่ภายในห้องมันชวนจุนจวมูกมากกว่า

ยังไม่ทันได้ก้าวเท้าออกจากห้องนี้ก็ต้องถูกไล่ต้อนให้ถอยหลังหนีกลับมายืนตรงที่เดิม ก่อนที่บานประตูจะปิดลงพร้อมความหวังอันแตกสลายว่าจะได้กลับออกไปโดยเร็ว

“ชะ...เข้ามาทำไม”

“นี่มันบ้านกู”

สรรพนามที่ใช้กับแขกแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เสียงรู้สึกว่าคุณอย่างโซ่ไม่จำเป็นต้องพูดดีด้วย เพราะเป็นน้องชายของคู่อริอันดับหนึ่ง แม้จะเพิ่งเคยเห็นหน้ากันครั้งแรก แต่ก็รับรู้ได้ไม่ยากว่าคงมีความหัวแข็งไม่ต่างจากพี่ชาย

โซ่เริ่มสัมผัสถึงอันตรายรอคอยอยู่เบื้องหน้า ต่อให้พยายามแสวงหาใจกล้ำมากแค่ไหนก็ปฏิเสธความจริงไม่ได้อยู่ดีว่าลึก ๆ รู้สึกหวาดหวั่นต่อสายตาเฉียบคมของแสงคลุกฝุ่น

“ไหนวะ คนเก่งเมื่อกี้หายหัวไปไหนแล้ว”

“ตะ...ต้องการอะไร”

“แค่อยากรู้บางอย่าง”

“กะ...ก็ถามมาสิ”

“มีงเป็นน้องชายไอ้ทศจริงหรือ”

คำถามดังกล่าวไม่ต่างจากการสืบหาความจริง ซึ่งเสียดแทงแสบ
ถามเรื่องราวของเขาคว่าว ๆ จากกระดาดมาแล้ว จะโทษว่าเป็นความ
ผิดของเพื่อนสนิทก็ไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่โดนข่มขู่อะไรมาบ้างจนต้อง
ยอมเล่า แต่เขาก็ยังเลือกที่จะไปปดต่อ รวกับไม่รู้ว่สถานการณ์
ข้างนอกห้องเป็นอย่างไร

กระดาดยังปลอดภัยดีหรือเปล่า หรือถูกอันธพาลพวกนี้พา
ตัวไปไหนแล้ว

“กะ...ก็บอกว่าซื้อกระดาด ไม่ได้มีพี่ชายที่ไหน”

“จนป่านนี้ก็ยังไม่ปากแข็งซีโกหกสินะ”

“ปะ...”

“อย่าให้กูต้องใช้ไม้แข็งนะไซ้”

หัวใจดวงน้อยกระตุก เป็นครั้งแรกที่เกิดความหวาดหวั่น
จนขนลุกเกรียวทั่วสรรพางค์กาย สัมผัสถึงความดุตันอันน่าเกรงขาม
ของเสียงคลุกฝุ่นได้ทันที ปลายเท้าสองข้างพลันถดถอยห่างโดย
อัตโนมัติ แต่อีกฝ่ายก็ก้าวเดินเข้าหาจนเกือบจะจมนุ่ม เหตุใดต้อง
ได้มาประจันหน้ากับหัวหน้าแก๊งอันธพาลใหญ่เช่นนี้ด้วย

“ระ...รู้ได้ยังไง”

“คนอย่างกูถ้าอยากรู้อะไร ก็ต้องรู้ให้ได้”

“อีก...”

“ทีนี้มึงจะยอมคุยกับกูดี ๆ ได้หรือยัง”

โซ่กลอกกลิ้งดวงตาด้วยความประหม่าเมื่อแผ่นหลังบางแนบ

ขีดข้างผนังห้องราวกับหมดหนทางหลบหนี เผลอห่อไหล่บางสองข้างเข้าหากัน ก่อนที่เสียงจะย่นใบหน้าหล่อตีเข้ามาใกล้จนสังเกตเห็นรอยบาดตรงคิ้วขวา ทว่าก็ไม่อาจกลบความมีเสน่ห์สมกับมาदनักเลงได้อยู่ดี

“หรือว่าต้องให้กู...”

“อะ...อะไร”

“ใช่ไม้แข็งก่อน?”

นัยน์ตาเรียวเล็กหลุบมองบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ตรงกึ่งกลางใต้กางเกงขาวว ก่อนจะเคลื่อนมาสบประสานกับนัยน์ตากลมโตอย่างกวนอารมณ์ คล้ายสื่อความหมายถึงเรื่องลามกเพื่อดูปฏิกิริยาของอีกฝ่ายว่าเป็นอย่างไร

“นั่นมันใช่ไม้แข็งที่ไหนกันแล้ว ไอ้ทุเรศ!

แน่นอนว่าใช่ทั้งเคื่องทั้งอับอายจนแค้นแดงเรื่อ

๓

กักตัว

“เอาละ เข้าเรื่องกันสักที”

ขณะนี้แสงกำลังนั่งไขว่ขาอยู่บนเก้าอี้ไม้ตัวใหญ่พลางจุดบุหรี่สูบอย่างสบายใจ ควันสีเทาลอยฟุ้งกลางอากาศภายในห้องสีเหลืองจนโช้รู้สึกเหม็นฉุน ยกมือโบกไล่กลิ่นเหล่านั้นทั้งที่นั่งอยู่เบื้องหน้า หากไม่โดนชูด้วยประโยคอันน่าหวาดหวั่นเห็นทีคงไม่ยอมนั่งเฉยอยู่อย่างนี้เป็นแน่

รีบ ๆ สนทนาให้จบ ๆ เลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องเสียเวลาอยู่ที่นี้นาน

“สรุปมึงเป็นน้องชายของไอ้ทศแก๊งดำดังจริง ๆ ไช้ไหม”

“ไม่รู้”

“อย่ากวนสันติน”

วาทะหยาบคายสมกับเป็นนักเลงน้ำเกรงขาม แม้ลึก ๆ ไช้กลัวว่าจะถูกทำร้ายร่างกายเพราะถูกบีบบังคับ แต่ก็ยังพยายามดึงความกล้าหาญออกมาใช้ต่อกร และหลบเลี่ยงการจ้องตากันเป็นระยะ

เพราะนัยน์ตาเรียวเล็กแสนดุันช่างมีเอกลักษณ์จนทำให้ใจสั่นไหว
มีหน้าซำรอยบาดตรงคิ้วข้างขวายังชวนสะกิดความรู้สึกบางอย่าง
อีก จึงนั่งเก็บมืออย่างสงบเสงี่ยมแล้วก้มหน้าลงแทน

“ชะ...ใช่ แล้วถามทำไม”

“พี่มึงเคยทำกูไว้เจ็บแสบมาก ก่อนจะหายหัว”

“เป็นอริกันหรือ”

“เออ ตอนนี้พี่มึงมุดหัวอยู่ที่ไหนล่ะ”

คำถามนั้นทำเอาไข่กุกคิดอยู่ครู่หนึ่ง หากบอกตามความจริง
มีหวังเส็งคลุกฝุ่นคงยกพวกไปถล่มบ้านของพวกเขาแน่ เนื่องจาก
พี่ชายก็อาศัยอยู่บ้านหลังเดียวกัน มักชอบพาลูกน้องมาตั้งวงเหล้า
ไม่ต่างจากที่นี่ เลยเป็นภาพคุ้นตาที่เห็นบ่อยมาแต่ไหนแต่ไร

“มะ...ไม่รู้หรอก”

“บอกมา”

“ถ้าอยากเจอพี่ทศก็ไปหาเอาเองสิ มาบังคับถามคนอื่นเขา
ทำไม”

“มึงเป็นน้องมัน มึงต้องรู้อยู่แล้วว่ามันอยู่ที่ไหน”

ที่ผ่านมาเส็งยังไม่เคยรู้จักแหล่งซุกหัวนอนของแก๊งค์อริเลย
เวลาก่อเหตุทะเลาะวิวาทมักจะเป็นตามพื้นที่สาธารณะเสมอ ก่อน
จะพากันวิ่งหนีเตลิดไปคนละทิศทาง สร้างบาดแผลเจ็บปวดและ
ความทรงจำแสนเกลียดชังอย่างไม่รู้ลืม อันที่จริงจะส่งลูกน้องไป
สะกดรอยตามก็ได้ ทว่าไม่อยากทำให้อีกฝ่ายเฝ้าตัวทันว่ากำลังเป็น
จุดสนใจ ซึ่งการมาเค้นถามหาความจริงจากปากน้องชายของศัตรู
ก็ดูไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน

“ก็บอกว่าไม่รู้ไง”

พี่บ!

ความอดทนของหนุ่มนักเลงเริ่มขาดสะบั้น ลูกขึ้นพรวดพราดแล้วเดินเข้าไปหา เท้ามือข้างหนึ่งลงบนขอบเก้าอี้ของใครอีกคนที่รีบเอนหลังหนีห่าง สัมผัสถึงการถูกคุกคามในระยะประชิดอย่างไม่ทันตั้งตัว หมายถึงอาศัยจังหวะช่องโหว่หลบเลี้ยงก็ไปเล่าประโยชน์เพราะโดนล้อมไว้หมดแล้ว ก่อนจะถูกควั่นหูหรือฟันใส่หน้าจนต้องหลับตาปี

“ถ้าโกหกอีกคำเดียว...”

“จะทำไม”

“ไม่ต้องกลับ”

!

ราวกับเป็นการยื่นคำขาดสถานเดียว นัยน์ตากลมโตเบิกโพลง พลังสายหน้าเป็นพัลวัน แต่กลับพบรอยยิ้มให้มชวนเขย่าขวัญ หากตนบอกความจริงว่าบ้านพักอยู่แถวไหน มีหวังชีวิตหลังจากนี้คงต้องวุ่นวายเป็นแน่ เพราะพวกอันธพาลไม่มีทางญาติกันง่าย ๆ มิหนำซ้ำยังสร้างความเดือดร้อนให้กันไม่จบสิ้น ดังคำว่า ‘ชีวิตย่อมแลกด้วยชีวิต’

อีกทั้งใช่เป็นลูกคนละแม่คนละพ่อกับทศ พี่ชายต่างสายเลือด จึงไม่ค่อยมอบความรักความใส่ใจให้เท่าที่ควร มักจะกล่าวหาน้องชายว่าเป็นคนอ่อนปวกเปียกไม่เอาไหน ไม่แข็งแกร่งสมแบบฉบับอันธพาล และไม่ค่อยจะลงรอยกันสักเท่าไร ทั้งที่เขารักทศเหมือนเป็นพี่ชายแท้ ๆ มาตั้งแต่เยาว์วัยแล้ว แต่กลับถูกมองข้ามความหวังคืออยู่ร่ำไป

แค่สถานะพี่น้องที่แสนดียังมอบให้กันไม่ได้เลย เพราะอย่างนี้เขาจึงไม่กล้าปรึกษาบอกความลับให้ศัตรูคู่อาฆาต ไม่อย่างนั้นคงไม่มีโอกาสได้ย่างเท้ากลับไปอาศัยที่บ้านหลังเดิมอีก

“มานี่”

“จะพาไปไหน ปล่อยนะ!”

กระทั่งมือหนาคว้าข้อมือบางพร้อมจุดกระชากอย่างแรงออกมานอกห้องสี่เหลี่ยม พามุ่งตรงขึ้นบันไดไปชั้นสองของบ้าน ไช้จึงรีบยันกายจับราวบันไดเอาไว้แน่น ไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างของอีกฝ่ายง่าย ๆ

จะพาขึ้นไปข้างบนทำไมกัน แค่คิดก็หวาดหวั่นอยู่ลึก ๆ แล้ว หรือว่าเสียงคลุกฝุ่นจะมีรสนิยมป่าเถื่อนในเรื่องอย่างว่า!

“ไม่เอา! ไม่ขึ้น!”

“ขึ้นมาดี ๆ อย่าให้ต้องใช้กำลัง”

“ไอ้พวกป่าเถื่อน! ชอบรังแกคนไม่มีทางสู้!”

“แล้วไง? มึงไม่ใช่น้องกู”

ประโยคสะท้อนกลับทำเอาคนฟังสะอึก คาดเดาว่าเสียงคลุกฝุ่นคงมีน้องชายสายเลือดเดียวกันแน่ ๆ ทว่าอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ เพราะตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในบ้านหลังนี้ก็เห็นมีแต่พวกอันธพาลจับจองพื้นที่กันเต็มไปหมด แม้จะได้ยินเสียงเขาตะโกนร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่อยากจะสนใจ ปล่อยให้อี้อีลูกพี่ป่าเถื่อนจุดกระชากลากถูเขาเหมือนเป็นสิ่งของอยู่ได้

“ถ้ามึงหายหัวไปสักคืน บางทีพี่ชายมึงอาจจะตามหาก็คูได้ล่ะ”

“ไม่ตามหรอก”

“...”

“ไม่ได้สำคัญขนาดนั้น”

ไช้ตอบเสียงแผ่วเบาแฝงความเจ็บแค้นเต็มตัว ความสัมพันธ์ระหว่างตนกับพี่ชายต่างสายเลือดไม่เคยมีความผูกพันใด ๆ อยู่แล้ว แม้จะถูกเลี้ยงดูมาด้วยกันตั้งแต่เล็กก็ตาม ทว่าทศก็ยังเป็น

คนใจดำที่ไม่เคยเหลียวแลน้องชายอย่างเขาอยู่ดี นอกจากเห็นแต่ตัวเองเป็นหลัก ทุกวันนี้แค่อยอมให้พักพิงอยู่บ้านหลังเดียวกันได้ก็นับว่าเป็นบุญแล้ว

คราแรกเส็งเกือบหลงเชื่อว่าสิ่งที่คนตรงหน้าพูดคือความจริง เมื่อแวตากลมโตะสะท้อนความเศร้ารากับไม่เคยถูกพี่ชายให้ความสำคัญเลย หรือว่ามันจะเป็นอันธพาลที่ไม่เคยสนหวัคนในครอบครัวต่อให้เขาจะจัดการน้องชายของมันอย่างไร มันก็ไม่คิดดูดำดูดี

“อย่ามาเล่นละครหน้อยเลย มีพี่ที่ไหนบ้างจะไม่รักน้อง”

พี่แบบทศละมั้ง

โซ่สวนกลับภายในใจ ก่อนจะตวัดทางตามองใบหน้าหล่อดีของหัวหน้าแก๊งอันธพาลใหญ่แห่งลาดกระบังอย่างขุนเคื่อง ซึ่งการต่อปากต่อคำเสมือนเป็นการยืดเวลาเสียมากกว่า เพราะถึงอย่างไรก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงหิมะดาวกรรมได้

“จูนมา!”

“ไม่!”

“อย่าให้ต้องมีน้ำโห”

“จะน้ำโหหรือน้ำมูกก็ไม่กลัวทั้งนั้นแหละ!”

ยอกย่อนเก่งจริง ๆ

ยิ่งเห็นอีกฝ่ายพยศ เสงี่ยมอยากเอาชนะ

“อะ! ไ้อ้บ้า! ปล่อยนะเว้ย!”

ร่างแกร่งกระซอกคนตัวบางมาอยู่ในอ้อมแขนแล้วอุ้มพาดบ่า หนาสาบเท้าขึ้นบันไดอย่างอุกอาจ ท่ามกลางเสียงร้องตะโกนดั่งลั่นของโซ่ จนบรรดาลูกน้องหลายคนชะเง้อมองด้วยความตกตื่น ไม่เคยเห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน จึงนึกคึกกันเอาเองว่าลูกพี่คงถูกใจคนนี้มากถึงขั้นพาเข้าห้องอย่างร่าเริง

“สงสัยจะถูกใจพี่เส็งมาก”

“นั่นดี อุ่มขึ้นห้องแบบนี้ คินนี่ไม่ได้นอนแห้งๆ”

ลูกน้องร่วมแก๊งต่างแสดงความคิดเห็นกันอย่างออกอรรถรส ส่วนทางกับความคิดของเขี้ยวว่าลูกพี่ไม่น่าจะสนใจน้องชายของ ศัตรูคู่อริหรอก แต่คงมีเหตุผลบางอย่างถึงได้ยื้อยุดจู้จุกกระซากกัน เช่นนี้

เส็งขบสันกรามคมอย่างเหลืออด ความดีอันของน้องชาย

ไอ้ทศมนี่น่ารำคาญเกินกว่าจะรับไหว ทว่าก็อยากแก้แค้นเอาคืนคู่อริ โดยจงใจกักขังน้องมันไว้หนึ่งคืน เพื่อมันจะรู้ตัวว่าเป็นฝีมือของเขา แล้วกลับมาประจันหน้าปะทะแรงกันใหม่

จริงอย่างที่หลายคนว่า...วิถีของพวกอันธพาลนั้นก็แค่ตาม จองล้างจองผลาญกันอย่างไม่จบสิ้น

ต๊ับ!

“โอ้ย!”

เมื่อเข้ามาถึงห้องนอน เส็งโยนร่างบางลงบนพื้นไม้อย่างแรง ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะเจ็บสะโพกมากแค่ไหน แม้จะเกิดรอยเขียวช้ำ ก็ไม่ใช่หน้าที่ที่เขาต้องช่วยดูแลรักษา ก่อนจะเลื่อนลิ้นชักหยิบเชือกเส้นหนึ่งมาถือไว้ ทำเอาคนมองเบิกตาโพลงด้วยความตกใจ กลัวว่าจะถูกทำมิดีมิร้ายจนสิ้นใจตายคาบ้านหลังนี้

“จะ...จะทำอะไร”

“มัด”

คำตอบสั้นๆ ส่งผลให้โซ่ทำตัวไม่ถูก ข้อมือข้างหนึ่งถูกรวบตึง ผูกไว้ที่เสาไม้ข้างหัวเตียง รวากับเป็นการพันธนาการไม่ยอมปล่อยให้ออกไปไหนง่ายๆ จนกว่าจะถึงกำหนดพรุ่งนี้เช้า แม้การกระทำ

ดังกล่าวจะดูรุนแรงเกินควร แต่เสียดคิดว่ามันเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับเด็กดีแล้ว

“อะ...ทำไมต้องมดด้วย”

“เดี๋ยวมึงนี่”

“ไอ้ป่าเถื่อน! มาทำแบบนี้ได้ยังไง! มีปัญหา就去สะสางกับพี่
ทศเองสิ นี่เกี่ยวอะไรด้วย”

“มึงเป็นน้องมัน จะไม่เกี่ยวได้ไง?”

“ไอ้...!”

“อายุเท่าไร”

“ไม่บอก”

“เป็นน้องไอ้ทศ ก็แปลว่าอายุน้อยกว่ากู”

“แล้วไง?”

“พูดจาให้มีสัมมาคารวะหน่อย”

“ไม่จำเป็น! ผู้ใหญ่ทำตัวไม่น่านับถือ ไม่เห็นต้องเคารพ”

เสียงคำไม่ตกฟากจริง ๆ

คราวนี้ความอดทนของเส็งขาดสะบั้น เขาย่อตัวลงนั่ง เอื้อม
มือหนาไปบีบแก้มกลมสองข้างอย่างเต็มแรงจนปากจู๋ ไซ้รู้สึกเจ็บ
ปวดร้าวกับถูกคิมนั่นใหญ่ประทุษร้าย พยายามใช้มืออีกข้างที่ไร้การ
มัดกุมมาปิดมือหนาออกห่าง แต่กลับไม่เป็นผล มีหน้าซำยังจ้องมอง
กันด้วยรอยยิ้มเหี้ยม

“อ้อออ!”

“ถ้ายังปากดีไม่เลิก อย่าหาว่าใจร้าย”

นัยน์ตากลมโตแผ่ความหวาดหวั่นอยู่ลึก ๆ ไม่นึกว่าตนเอง
จะต้องมาเผชิญหน้ากับเหตุการณ์แบบนี้ ต่อให้หาทางต่อกรกลับก็
ไม่อาจเป็นฝ่ายคว้าชัยชนะได้อยู่ดี ทางออกที่ดีที่สุด ณ เวลานั้นคง

ต้องยอมคล้อยตามอย่างว่าง่ายไปก่อน เพื่อว่าจะสามารถโน้มน้าวใจคนจอมดูได้ในภายหลัง

“กินข้าวมาหรือยัง”

คนเด็กกว่าปิดปากเงียบ หากไม่ยอมทำให้พูดมากก็ขอทำตัวสงบเสถียรเป็นเชิงเล่นสงครามประสาทแทนแล้วกัน

“เออดี ถ้ามไม่ตอบ จันไม่ต้องแตก”

หาฐูไม่ว่าเสียงคลุกฝุ่นเป็นคนที่มีความอดทนต่ำ แม้บุคลิกภายนอกจะดูสุขุมลุ่มลึกและดูเย็นชา แต่ใครจะไปล่วงรู้ว่าภายในซุกซ่อนความอันตรายไว้มากมาย ก่อนจะสาวเท้าออกไปข้างนอกห้องแล้วปิดประตูดัง ‘ปัง’ ทั้งให้โซนนั่งกอดเข่าอยู่บนพื้นไม้ข้างเตียงด้วยความเจ็บใจเพียงลำพัง

“บ้าเอ๊ย เวิร์กอะไรเนี่ย”

มือบางพยายามหาทางแกะเชือกเส้นหนาให้หลุดจากข้อมือ แต่ยิ่งทำก็ยิ่งแสบจากแรงเสียดสี เพราะมันต้องใช้อุปกรณ์แหลมคมมาปลดการพันหนาการออกเท่านั้น นัยน์ตากลมโตพลันมองซ้ายมองขวาเพื่อหาสิ่งของมาช่วยเหลือตัวเอง แต่ในห้องนี้กลับมีเพียงเตียงนอนกับตู้หนังสือริมผนังเท่านั้น

สงสัยจะเก็บอาวุธคู่ใจไว้ในที่ลับตาคน เมื่อครู่ก็ไม่ทันได้สังเกตด้วยว่าบริเวณข้างบนมีก็ห้อง มัวแต่ยืนกายหนีห่างไม่ยอมถูกกักขังแต่สุดท้ายก็หนีไม่รอด

“ทำยังไงดี แล้วกระดาดละ...กลับไปแล้วเหอ”

โซไม่เชื่อว่าเพื่อนสนิทจะทอดทิ้งให้ตนอยู่ที่นี้คนเดียวแน่ มันต้องเป็นคำสั่งจากจอมเผด็จการมากกว่า ไม่อย่างนั้นคงไม่จงใจมัดตัวเขาไว้ในห้องนอนหรอก

กระเพาะน้อย ๆ เริ่มส่งเสียงร้องหาอาหารเป็นระยะ ตอนแรก

ตั้งใจจะชวนกระดาศไปหาอาหารอร่อยๆ กินเสียหน่อย แต่ดันถูก
แก๊งอันธพาลพาตัวมาที่นี่จนอดดำเนินการตามแผนเดิม หากจะให้
วอนขออาหารจากเจ้าของบ้านก็กลัวว่าจะถูกวางยา ฉะนั้นขอเลือก
อดทนต่อความหิวโหยแทนดีกว่า

แอ็ด!

กระทั้งเสียงเปิดประตูห้องดังขึ้น โชพลันสะดุ้งโหยงหันมอง
ตามทันที พบว่าชายร่างแกร่งเดินเปลือยแพงออกอวดกล้ามเนื้อ
ระนาบเวียงสวยพร้อมรอยสัก ‘หนุมานคลุกฝุ่น’ เดินตามมาแต่ไกล
ความขลังแสนดุตันของยันต์ประเพณีนี้ทำเอาคนมองต้องหลบ
สายตา ไม่กล้าจับจ้องนานเกินไป เกรงว่าอิทธิฤทธิ์ที่ซ่อนอยู่ในกาย
จะแสดงผล

เส็งไม่พูดไม่จา ทั้งสะโพกแกร่งลงบนพูกนอนพลงเอนหลัง
ฟังขอบพนักเตียง แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่งมาเปิดอ่านอย่าง
สบายใจ กลิ่นกายหอมจากสบู่กแก้วลอยมากระทบจมูกเล็กๆ ของ
โชจนแอบสังเกตปฏิกิริยาของอีกฝ่ายเป็นระยะ ก่อนจะรู้สึกได้ว่า
บรรยากาศข้างล่างเจียบสงบกว่าตอนแรก สงสัยจะไล่พวกลูกน้อง
กลับไปกันหมดแล้ว

โชครุ่นคิดว่าจะโน้มน้าวใจคนจอมเถื่อนอย่างไรดี อันดับแรก
คงต้องเริ่มจากการสร้างมิตรภาพดี ๆ ก่อน

“เพิ่งรู้ว่าอ่านหนังสือเป็นด้วย”

“คนเขามีความรู้” เส็งตอบพลงพลิกหน้ากระดาศหนังสือ
สายต่ายังคงจดจ่อกับตัวอักษรเช่นเดิม

“พวกนักเลงแค่มีฝีมือดีก็พอไม่ใช่หรือไง”

“ถ้าเก่งแต่ใช้ความรุนแรงแบบพี่มึงก็ไม่เอา”

ยังจะย้อนมาแะกันอีก

ทำไมรู้เบื้องหลังของความบาดหมางว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร พวก
อันธพาลแค่เฟลอมองหน้าสบตากันก็เกิดความเกลียดชังได้ง่าย ๆ
แล้ว มันคงเป็นต่อมความเล็ดร้อนที่ร่างกายอยากจะปะทะกับ
อาวุธอันตรายตลอดเวลา เรียกได้ว่าเหมือนเป็นการเร่งวันตายให้
ชีวิตตนเองอย่างไรอย่างนั้น

ตอนนี้สิ่งที่ทำได้คือก่อวณสมาธิการอ่านหนังสือให้มากที่สุด
เสียงจะได้รำคาญใจแล้วยอมปล่อยให้เขากลับบ้านสมดังปรารถนา

“กระดาศละ”

“กลับไปแล้ว”

“กลับยังง”

“ให้ไ้ดินไปส่ง”

เจ้าของชื่อนั้นคงหมายถึงลูกน้องคนสนิทที่ไปลักพาตัวพวก
เขามาที่นี่ หากกระดาศกลับถึงบ้านพักอย่างปลอดภัยแล้วเขาก็
สบายใจ แต่กลัวว่านิสัยของลูกน้องจะไม่ต่างจากลูกพี่มากกว่า
กระดาศยิ่งอ่อนแอกว่าเขาด้วย คงไม่มีทางเอาตัวรอดหนีจาก
สถานการณ์อันตรายได้แน่ ๆ

“จะให้อยู่ที่นี้อีกนานแค่ไหน”

“จนกว่าจะเข้า”

“แล้ว...”

“เงียบปากสักทีได้ไหม จะอ่านหนังสือ”

นึกไว้แล้วว่าคนมีความอดทนต่ำจะต้องเกิดอาการหงุดหงิด
ฉุนเฉียว หันมาสะบัดหางตามองเชิงเอ็ดดู แต่คนเด็กกว่าก็ยังแสร้ง
ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

“ก็พื้นมันไม่น่าอนนี่”

“เอาไป”

เสียงโยนหมอนใบหนึ่งกับผ้าห่มผืนบางลงพื้น จใจปล่อยยให้ไชนอนข้างเตียงจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า เพราะเขาไม่ชอบนอนร่วมเตียงเดียวกันกับคนแปลกหน้า โดยเฉพาะน้องชายของศัตรูที่จับมาเป็นตัวประกันเพียงชั่วคราว ปานนี้ไอ้ทศจะรู้ตัวหรือยังเถอะว่าน้องชายหายตัวไป

“หมอนแข็ง นอนแล้วปวดคอ”

“อย่าเรื่องมาก”

“ก็ที่บ้านนอนสบายกว่านี่อะ”

“ลูกคุณหนูหรือไงวะ”

“ใช่”

“เฮอะ ลูกหมานะสิไม่ว่า”

“ก็ดีกว่าคนปากหมาแถวนี้แล้วกัน”

เสียงชักจะหงุดหงิดรบกวนกับจอมดื้อที่ต่อปากต่อคำเก่ง ซึ่งเขาไม่ยอมเสียเวลาถกเถียงด้วย จึงก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือในมือต่อ ปล่อยยให้เวลาผ่านพ้นไปอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มรู้สึกว่เสียงอันน่ารำคาญมันเจียบสงัดราวกับสลายกลายเป็นธาตุอากาศ

เขาวางหนังสือลงบนตักแกร่ง เหลือบมองร่างบางนั่งผล็อยหลับเอนหลังพิงผนังห้องอย่างหมดสภาพ ศีรษะเอียงพับจนแทบจะชิดถึงหัวไหล่ เข้ามาคงต้องร้องโอดโอยเพราะอาการปวดเมื่อยเป็นแน่

ด้วยความทนมองไม่ไหวจึงกระโดดลงจากเตียงมาคลี่ผ้าห่มผืนบางปกคลุมช่วงท่อนขาให้ แล้วเผลอมองขนตาอนสวยของคนตกอยู่ในภวังค์นิทรา ไช้หลับไวชนิดที่ยังไม่ต้องดับแสงสว่างในห้องด้วยซ้ำ หรือว่าร่างกายจะอ่อนเพลียจากงานที่ทำมาตลอดทั้งวันจนพ้นความเข้มแข็งไม่ไหว

“เพิ่งรู้ว่าไอ้ทศมีน้องชาย ทำไมไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน”

เจ้าของเรือนผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อนตัดกับผิวพรรณขาวนวล มีหน้าซำหน้าตาดำยังดูจิ้มลิ้มชวนบีบแก้มกลมและปากเล็กๆ ที่เกียจแก่งจนต้องยอม ซึ่งมองอย่างไรก็ไม่มีเค้าโครงความคล้ายคลึงกับศัตรู คู่อริเลยสักนิดเดียว

“หรือว่า...จะไม่ใช่น้องแท้ๆ ของมัน”

นั่นเป็นปริศนาที่เสียดแทงไขความจริงให้กระจ่างชัดเหลือเกิน ซึ่งหวังว่าคนเด็กกว่าจะยอมให้ความร่วมมือสักที